

## **La serrana de la Vera**

Ara, que ens apropem a la celebració de la festivitat de Sant Jordi, tornen a la memòria llegendes, moltes vegades escoltades de boca dels nostres avis. La de la Serrana de la Vera me la va explicar a mi la meva tieta, durant una setmana santa que vaig passar amb ella a la meva Extremadura natal.

La Serrana era maca, blanca, rosa... noble dama, del llinatge dels Carvajal, que es va tirar a la muntanya arran d'un desengany amorós amb un gentilhome que, una vegada aconseguits els seus favors, va oblidar complir amb les seves promeses matrimonials.

En la memòria de tots van quedar escrites les sagnans gestes d'aquella moixa que, per complir la seva venjança, sortia al pas dels caminats homes i amb la promesa de rendir els seus encants els portava a la seva cova, on després de seduir-los amb bons menjars i bon vi, gaudia d'ells per després matar-los.

Segons la llegenda la Serrana va ser desemmascarada per un espavilat pastor que va aconseguir escapar miraculosament d'aquell lloc, no sense donar-se un banquet d'amor:

«De perdices y conejos / sirvióme muy rica cena, / de pan blanco y buen vino / y de su cara risueña. / Si buena cena me dio / poco pude comer de ella; / si buena cena me dio / muy mejor cama me diera...».

Asseguren que, després de ser perseguida de cova en cova com una fera, va ser ajusticiada pels seus crims a la plaça Major de Plasencia.

## **La dona d'aigua reapareix a Móra d'Ebre**

Segons fons municipals ahir als voltants de les 12 de la nit varis vilatans de Móra van veure el que semblava una dona d'aigua caminant com perduda per la població. Al preguntar el batlle va contestar: “És difícil de creure, però al veure la coincidència en al menys de sis persones de Móra, no ens queda més opció que creure-ho.”

L'agent de la policia municipal que va rebre les notificacions, va ser el primer a reaccionar demanant ajuda a la caserna dels mossos d'esquadra. “En aquests casos millor portar professionals. Mai se sap el que poden arribar a fer les dones d'aigua, i jo estic ben casat”, digué convençut.

El caporal dels mossos d'esquadra va confirmar aquest diari que després del desplegament per la població la dona d'aigua va ser detinguda i lliurada al jutjat de Gandesa. “No va oferir cap resistència, més aviat al contrari, era amable, encisadora, bellíssima i anava completament nua”, confessà el caporal.

A Gandesa la jutgessa digué: “No hi ha cap prova que incrimini a la dona d'aigua, a excepció de no portar cap identificació. Hem pres les seves empremtes dactilars i ho hem enviat a Madrid per tenir-hi resposta. Ara s'ha lliurat al bisbat de Tortosa per investigar el seu origen.”

Preguntant al bisbat de Tortosa, ens diuen: “L'arribada d'aquesta dona ha estat un trasbals per el seminari. Onze estudiants s'han ofegat a l'estanc dient que volien estar amb la dona d'aigua”, digué el prefecte Anton Piruler. “El bisbe ha desaparegut”, comentà el secretari del bisbat i: “Les seves vestimentes hi eren pel terra de la seva habitació. Diuen que els han vist nus i agafats de la mà en direcció a l'Ebre. Esperem el pitjor.”

En aquests moments la fiscalia de Madrid ha enviat un grup d'investigació de fets sobrenaturals i el vaticà, a mossèn Angello Andreotti, el famós exorcista.

La gent de Móra comenta que l'aparició de dones d'aigua no és un fet aïllat més aviat al contrari solen aparèixer la nit de Sant Joan i més d'un mosso ha desaparegut encisats per elles.

L'Ajuntament ha convocat un plenari extraordinari per demà en el que es votarà posar al llarg del riu cartells indicatius del perill.

**Ana Caminero Cambero**  
**Móra la Nova (viu a Catalunya des de l'any 2006)**  
**Intermedi 3 presencial**

## **La tradició de les agulles de les modistetes madrilenyes en el dia de Sant Antoni**

Una de les tradicions madrilenyes més castisses estan relacionades amb les Festes de Sant Antoni de la Florida: és la de les agulles i les “modistetes”.

Les populars “modistetes” de finals del segle XIX i principis del XX, amb els seus castissos vestits d'alegres colors i els seus clavells als cabells subjectes pels mocadors blancs, són personatges imprescindibles de sainets i sarsueles i protagonistes d'aquesta crònica.

Segons aquesta tradició o llegenda popular madrilenya, el dia de Sant Antoni de la Florida, el 13 de juny, les mosses casadors han de posar dins de la pica baptismal, col·locada a l'exterior de l'ermita, 13 agulles, després hauran d'introduir el braç en aquesta i tants agulles com es quedin penjades en el palmell de la mà, tants nuvis o pretendents tindran aquest any. Algun d'ells fins i tot es podria convertir en marit.

Aquesta tradició popular madrilenya de segles encara es porta a terme i cada 13 de juny els madrilenys i les madrilenyes fan cua per ficar la mà dins de la pica amb les agulles.